Μια κουβέντα με τον… Ιησού Χριστό

Νίκος Κουφόπουλος

Την μια Κυριακή, μια… κουβέντα στη Βαβυλωνία.
Την άλλη έμμετρα σχόλια… σοβαρά και αστεία.

Μια κουβέντα με τον… Ιησού Χριστό
(Δημοσιεύτηκε τον Οκτώβριο του 2008 στην έντυπη Βαβυλώνια)

Το ραντεβού είχε κανονιστεί μέσω της μάνας μου,
η οποία είναι θρησκευόμενη και κατά καιρούς άμα γουστάρει
βλέπει την Παναγία μπροστά της και άλλους αγίους και οράματα
διάφορα. Την παρακάλεσα να μου κλείσει ένα ραντεβού με το
Χριστό. Στην αρχή είχε δισταγμούς.

«Όχι γιατί σε ξέρω εσένα, θα αρχίσεις να του λες τις χαζομάρες
που συνήθως λες, και θα με κάνεις ρεζίλι στον άνθρωπο,
στον θεάνθρωπο θέλω να πω».
«Όχι ρε μάνα, μην ανησυχείς, θα είμαι εντάξει. Άλλωστε
ο Jesus είναι δικό μας παιδί.»
«Ποιος είναι αυτός ο Τζέκους;», μου λέει η μάνα μου.
«Άσε μάνα, άλλος είναι αυτός που λες και δεν τον λένε
έτσι. Αυτός κι αν κάνει θαύματα, άσε θα σου τα πω άλλη φορά.
Λοιπόν θα κανονίσεις, ναι ή όχι; Εγώ πληρώνομαι για αυτές τις
συνεντεύξεις και βγάζω το ψωμάκι μου. Πρέπει να πάρω γάλα
στον εγγονό σου».

Τσίμπησε η μάνα μου. «Καλά εντάξει», μου λέει, «θα κανονίσω».
Έτσι μετά από πέντε ή έξι μέρες χτύπησε το τηλέφωνό μου.
Άγνωστη κλήση αλλά με περισσότερα από εφτά μηδενικά μπροστά.
Από Αυστραλία παίρνουν σκέφτηκα.
Αλλά και εκεί δυο μηδενικά έχουν.Τέλος πάντων, να μη σας
κουράζω…

«Έλα Νίκο, ο Πέτρος είμαι».

«Ποιος Πέτρος;», λέω εγώ.
«Ο Άγιος Πέτρος ρε», μου λέει.
«Εντάξει ρε Άγιε Πέτρο, και εγώ είμαι ο Ιωάννης ο Δαμασκηνός», του λέω (έμενα στη Δαμασκηνού τότε).
«Αγορίνα μου, θέλεις ή δεν θέλεις συνέντευξη με το Χριστό και άσε τις μαλακίες».

Τρελάθηκα μιλάμε. Τότε συνειδητοποίησα. Α ρε μάνα, γίγαντα. Το κανόνισε…

«Ναι βέβαια κύριε Πέτρο, με συγχωρείς.»
«Λοιπόν, μια από αυτές τις μέρες θα παρουσιαστεί μπροστά σου ο Κύριος. Ρώτησέ τον ό,τι θέλεις. Απαγορεύονται μόνο
ερωτήσεις σεξουαλικού περιεχομένου και οτιδήποτε γύρω από τη σχέση του με τη Μαγδαληνή. Αν κάνεις τέτοια ερώτηση, ο Κύριος θα εξαφανιστεί. Και τους Αγίους δεν τους αποκαλούν Κυρίους, αμόρφωτε».
«Μάλιστα κύριε, ε… Άγιε Πέτρο», ψέλλισα.

Μου το έκλεισε. Τώρα αν σας πως πότε και με ποια μορφή παρουσιάστηκε μπροστά μου ο ίδιος ο Χριστός, ξέρω ότι δεν θα με πιστέψετε και θα γελάτε.
Υπήρχε κρυφή κάμερα και η συνομιλία είναι καταγεγραμμένη, στη διάθεση κάθε άπιστου, στα γραφεία της Βαβυλωνίας.
Ακολούθησε ο εξής διάλογος. Εγώ, εν τω μεταξύ, είχα ξαναβρεί τον εαυτό μου και την περιπαιχτική μου διάθεση.

Νίκος: Ρε γάτε, γιατί έκατσες σαν μαλάκας και σε σταυρώσανε ενώ μπορούσες να την κάνεις;

Χριστός: Ποιος τα λέει αυτά;

Νίκος: Ποιος τα λέει; Όλοι τα λένε.
Ο Απόστολος Παύλος πρώτος και καλύτερος.

Χριστός: Αυτός είναι ψώνιο, ξέχνα τον αυτόν.
Μας έχει ζαλίσει εκεί πάνω με τις μαλακίες του όλη την ώρα.
Λοιπόν άκουσε πώς έγινε:

Ένα βράδυ είχα πάει να σώσω κάτι πόρνες -μόνος
μου φυσικά, μην γελάς- και όταν έβγαινα από το μπουρδέλο,
ενώ είχα σώσει δύο μαζί εκείνο το βράδυ, πέφτω πάνω σε κάτι
μπάτσους. «Τα χαρτιά σου», μου λένε. «Κωλόπαιδο έχεις μαλλιά,
είσαι αναρχικός ρε τσογλάνι, θα σε γαμήσουμε και τέτοια».
Αρχίδια, δεν είχα χαρτιά. «Πάμε μέσα ρε», μου λένε.
Ε, μετά τα βρήκανε όλα. Είχε πάει και αυτός ο χαφιές, ο Ιούδας,
και για τριάντα αργύρια είχε δώσει όλες τις γιάφκες.
Μας πιάσανε. Οι άλλοι φάγανε κάμποσα ισόβια ο καθένας
και εμένα με στείλανε για εκτέλεση στο σταυρό. Ποιος κάθισε λοιπόν
και σταυρώθηκε μόνος του; Τί μαλακίες ρε λέτε στον κόσμο;
Λες να μπορούσα να την κάνω και να μην την έκανα;
Δέκα διμοιρίες Ρωμαίοι με είχανε από κοντά.

Νίκος: Εντάξει, εκείνη η μαλακία όμως που είπες ότι όποιος σε χτυπήσει στο ένα μάγουλο να γυρνάμε και το άλλο, τι ήταν αυτό τώρα; Να καθόμαστε δηλαδή σαν μαλάκες να τις τρώμε και να κάνουμε τις κότες; Μαλακία σου αυτό, πρέπει να το παραδεχτείς.

Χριστός: Ποιος τα λέει αυτά ρε; Αυτό είπα εγώ; Εγώ είπα ότι άμα σε πιάσουνε και είναι πολλοί και δεις ότι δεν σε παίρνει για
τσαμπουκά και τις τρως, να γυρνάς και το άλλο μάγουλο για να μην τις τρως όλες από το ένα και πάθεις καμιά ζημιά και κουφαθείς.
Να προστατεύεις το κεφάλι σου και μετά, όταν σε αφήσουνε, μάζεψε και άλλους και πήγαινε και γάμησέ τους τα πρέκια.
Ποιες κότες και μαλακίες; Μη μου λες τέτοια γιατί θα φύγω.
Εγώ δεν είπα τέτοια.

Νίκος: Εντάξει, να σε ρωτήσω κάτι άλλο. Είναι αλήθεια ότι ο πατέρας σου έδωσε τις δέκα εντολές στο Μωυσή;

Χριστός: Άκουσε να δεις πώς έγινε αυτό για να τελειώνουμε. Ο Μωυσής ήτανε φραγκάτος. Είχε άκρες με την τότε εξουσία και αρκετό χρήμα. Την είχε δει κάποια στιγμή να γίνει αυτός

βασιλιάς,
είχε αρχίσει να ασχολείται με την πολιτική.
Την πέφτει λοιπόν από κοντά στο γέρο,
ο οποίος τότε είχε αρχίσει να τα χάνει λίγο. Αλλά όλοι τον σέβονταν.
Του έλεγε: «θα σου φέρνω ό,τι θέλεις, θα σε έχω άρχοντα
μέχρι να πεθάνεις, γιατί αν περιμένεις
να σε γηροκομήσει ο γιος σου, κονόμησες».
Εγώ τότε ήμουνα όλη τη μέρα στα μπάχαλα και σε πορείες, ξέρεις.
Μάλλον πρέπει να του πάσαρε και τίποτα μικρούλες,
τρελάθηκε ο γέρος, έβαλε την υπογραφή του σε δυο πλάκες
και μετά ο Μωυσής κάθισε και έγραψε ό,τι ήθελε.
Το έχω προσβάλλει νομικά αυτό το έγγραφο και το έχω καταγγείλει για πλαστό.
Αλλά ξέρεις τώρα πόσο χρόνο και τι γραφειοκρατία έχουν αυτά.
Έτσι έχουν λοιπόν τα πράγματα, έχω σε κάθε χώρα και ένα δικηγόρο.
Στην Ελλάδα έχω τον Παπαδάκη. Τράβα ρώτα τον να δεις αν σου λέω ψέματα…
Να σου πω, έμαθα πως γράφεις ποιήματα και τραγούδια.
Για διάβασέ μου ένα. Να δω αν αξίζουν τίποτα…

Νίκος: Μα, εσύ πρέπει να ξέρεις ήδη τι γράφω και αν είναι καλά.
Έτσι δεν είναι; Αφού…

Χριστός: θα διαβάσεις τώρα, ναι ή όχι;

Τι να κάνω. Άνοιξα το γνωστό τετραδιάκι και άρχισα να διαβάζω.
Κοιτούσα το πρόσωπό του για να καταλάβω αν του αρέσει.
Νομίζω πως διέκρινα ένα αδιόρατο χαμόγελο. Δεν ξέρω, μπορεί
να κάνω και λάθος….

Απλώνω τα χέρια μου

Απλώνω τα χέρια μου, σε μια μεγάλη αγκαλιά.
Στο στήθος μου θηλάζω μια τρυφερή μου ελπίδα.

Όλα δικά μου. Οι χαρές, οι πόνοι, τα δάκρυα, τα φιλιά.
Ό,τι έζησα. Ό,τι έκλαψα. Ό,τι αγάπησα. Ό,τι είδα.

Απλώνω το βλέμμα μου στο απέραντο. Και ξαφνικά,
μια πολιτεία με καλεί κοντά της. Μου γελάει.
Όλα δικά μου. Οι έρωτες της νύχτας. Της μέρας η σκιά.
Κι αυτός με το δρεπάνι, που ξέρω, κάπου καρτεράει.

Απλώνω την ψυχή μου στα όνειρα που έκανα, και να,
το φως των άστρων, αστραπές, ήλιοι μου την φωτίζουν.
Με ένα άσπρο πάτο, ξεγελάω πάλι τη βραδιά.
Όμορφα χείλη, με ακουμπούν και με καλωσορίζουν.

Απλώνω το κορμί μου ανέμελα στου χρόνου τη φθορά,
ένα κρυφτούλι παίζοντας. Ποιος νοιάζεται αν θα χάσει;
Κρυφοί μαγνήτες με τραβούν σε μέρη άγνωστα ξανά.
Σε απόμακρες ακρογιαλιές. Σε μαγεμένα δάση.

Απλώνω τα τραγούδια μου στον άνεμο. Ψηλά.
Τα παίρνει αυτός στον ουρανό. Τα βλέπω ταξιδεύουν.
Τα λένε οι μέλισσες, τα τραγουδάνε τα πουλιά.
Κοντά τα φέρνουνε ξανά πάλι, και με χαϊδεύουν.

Δεν είπε τίποτα.

Έγινε για αρκετή ώρα σιωπή. Δεν μπόρεσα με σιγουριά να καταλάβω αν του άρεσε η όχι. Μου φάνηκε όμως ότι είδα μια μικρή ζήλια.
Η ανθρώπινη του πλευρά σκέφτηκα. Γιατί δεν νομίζω να ζήλεψε η άλλη του, η θεϊκή. Εκτός και αν… Εντάξει, γιατί όχι; Γράφω καλά, το ξέρω. (Καλά, εσείς τώρα μπορεί να μην με πιστεύετε. Εγώ σας λέω τι είδα. Σας είπα, μπορεί να κάνω και λάθος. Τι πράγμα; Είμαι ψωνάρα; Ρε κάντε μας τη χάρη τώρα. Άντε, μην τα ακούσετε και εσείς…).
Είχα στο μυαλό μου τη συνέντευξη όμως…

Νίκος: Να σε ρωτήσω κάτι άλλο. Πώς έγινε και η μάνα σου σε γέννησε,
ενώ δεν είχε πάει ποτέ με άντρα; Τότε δεν υπήρχαν ούτε

εξωσωματικές,
ούτε κατεψυγμένα σπέρματα και τέτοια κόλπα…

Μια μεγάλη αστραπή, ένας κρότος και ο Χριστός εξαφανίστηκε.

Μαλακία ερώτηση σκέφτηκα. Δεν μου πήγε στο μυαλό
ότι και αυτή η ερώτηση θα θεωρούνταν σεξουαλικού περιεχομένου.
Ρε γαμώτο κρίμα. Δεν πρόλαβα να τον ρωτήσω ένα σωρό
άλλα πράγματα που ήθελα. Δεν πειράζει. Άσε να περάσει λίγος
καιρός και την ξαναπέφτω στη μάνα μου. Αυτή όλο και κάτι θα
βρει για να τον καταφέρει πάλι ή μήπως να την ψήσω καλύτερα
να μιλήσω στον ίδιο το… θεό;

Εδώ Ελεύθερα Εξάρχεια…